

Erdal GÖZE  
KISA ÖYKÜ YARIŞMASI ÜÇÜNCÜSÜ  
RUMUZ- CEMAL

### DAĞLARINA BAHAR GELMİŞ MEMLEKETİMİN

Annem öldüğünde altı yaşındaydım. Bir sabah uyandığım da en değerli, en sevdiğim oyuncağımın kırıldığını söylediler. Boğazıma bir şeyler düğümlendi sanki. Olduğum yerde kalakaldım. Kanadı kırık serçe kuşlarını, yuvası bozulmuş karıncaları düşündüm. O kadar. Sonra evimize tanıdık tanımadık bir sürü insan doluştu. Her gelen feryat figan kopararak Yasinler Fatihalar okudu. Cümleler arasında upuzun suskunluklar, yerli yersiz iç çekişler oldu. Sonra camii bahçesinde hep beraber toplanıp annemi sırtladılar. Şehir merkezindeki mezarlıklar yıllar öncesinden dolmuş olduğundan herkesin yaptığı gibi uzağa en uzağa götürdük annemi. Şehirden ve insanlardan uzakta lal kesilmiş insanlar diyarına doğru yola çıktık. Mezarlıkta, babaannemin kolları arasında olup biteni izliyordum. İnsanlar alelacele toprağa verip annemi oradan kaçmak istiyorlardı sanki. Kavak ağaçlarına döndüm yüzümü. Dallarında, yapraklarında yas duruyordu. Sessiz ve samimi. Birden babamla göz göze geldik. Onu ilk kez ağlarken görüyordum. Elinde sapı kırık bir kürek, annemin üzerine toprak atıyordu. Can yoldaşına karşı son görevini yapıyordu. İnsanlar geldikleri gibi hızla dağıldılar. Ellerimi, annemin üzerini örten sıcacık toprağa soktum. Ve annemin neden bu kadar erken gittiğini sordum kendime. Çiseleyen yağmur bana cevap veriyor gibiydi.

Annem öldüğünde altı yaşındaydım. Omuzlarıma dökülen altın sarısı saçlarım, kocaman gözlüklerim vardı. Babam saçlarımı okşar bana Yusuf'un Gömleği'ni anlatırdı. Annesi genç yaşta ölünce öksüz kalmıştı gül yüzlü Yusuf. Anne sıcaklığını baba kucağında bulmuştu. Sabrı sayesinde kulluktan peygamberliğe, zindandan saraya yükselmişti.

Annem öldüğünde babam kırk yaşındaydı. Çocuk şubede görevli bir polis memuruydu. Daha yüksek görevlere geçmesi için terfi geldiğinde O, gençlerle, çocuklarla ilgilenmeyi tercih etmişti. Sade bir polis memuru olarak başladığı görevini yine aynı şekilde sonlandırmak istemişti. Sokak çocuklarıyla iyi anlaşırды. Göreve başladığından beri hep çocuklarla uğraşmış.

Onlarla ağlamış, onlarla gülmüş. Bir kişiyi bile sokaktan kurtarsak kardır diye düşünürdü. Trafik ışıklarında aracınızın yolunu kesen, köprü altlarında tiner koklayan, kaldırımlarda dilendirilen çocukların vebali bizim boynumuzda, gömleğimizin yakasında derdi.

Annemin ölümünün üzerinden bir hafta geçmişti. Babam çalıştığı karakola yerinin değişmesi için bir dilekçe yazmıştı. Sabah erkenden dilekçeyi vermek için babamla karakolun yolunu tuttuk. Yol boyunca hatıralarından bahsetti. Yeri geldiğinde geçmiş zaman mesellerini sıkıştırırdı araya. Zaten babam eski zaman dervişleri gibiydi. Kullandığı tabirleri, kelimeleri düşünmekle geçerdi zamanım. Örneğin önemli bir görüşme yapacağı zaman, bir kapıyı açıp içeri girmesi gerektiğinde hep şöyle derdi; Ey kapıları açan Allah'ım, bizim için de hayırlı kapılar aç. Yine öyle yaptı. Beni karakolun bekleme salonunda bırakıp baş komiserin odasına girdi. Bir süre sonra babam gülümseyerek çıktı baş komiserin odasından. Kapı arasında konuşmaya devam ettiler. Görev yerinin değişmesi için verdiği dilekçe kabul edilmişti. Nasıl mı anladım? Baş komiserin şu cümlelerinden;

- Vallahi Ali, Allah akıl fikir versin diyeceğim, ama sen akli başında birisin. İnsanlar tayinini buralara aldırarak için bin takla atarken, sen tutmuş doğuda güneydoğu da göreve hazırım diyorsun. Kültürü, geleneği, dili farklı insanların arasına karışmak istiyorsun. Tayin konusunda sıkıntı olmaz. Halledilir. Ne diyeyim, bahtın açık olsun.

O gün, gün batıncaya kadar, baba kız şehrin altını üstüne getirdik. Ayak tabanlarım şişince babama döndüm;

- Baba ben yorulduğum artık. Şuradan şuraya adımımı atamam.
- Peki, sana gün kurusu alayım desem!

Babam benim hassas noktamı çok iyi biliyordu. Gün kurusu denince benim için akan sular dururdu. Ben de nedense kimsenin sevmediği, unutulmaya yüz tutmuş şeyleri severdim. Güneş altında kurutulmuş kayısıları...(ki kayısı serilmiş naylonların başına oturmuş kayısı yerken çekilmiş onlarca fotoğrafım var.) Semaverden çay içmeyi... Çizgi filmler yerine toprak evlerin damına uzanıp yıldızları seyretmeyi hiçbir şeye değişmezdim.

Koca binaların arasına gizlenmiş rengârenk bir dükkânda güler yüzlü bir adam karşıladı bizi. Ben aktardaki kokularla mest olmuşken aktar, bizim evin bir alıcısı çıktığını söyledi. Birden ayıldım. Babam, annemin vefatından sonra evimizi satılığa çıkarmıştı. Ciddi bir alıcı olursa çok fazla şarta şurta bakmadan evimizi satıp buralardan gitmeyi düşünüyordu. O aktarda şartlar ayaküstü konuşuldu. Alıcı, palas pandiras görüşmeye geldi. El sıkışıldı. Benim gün kurusu tartılınca kadar her şey olup bitmişti. Ev satıldı. Büyük eşyaların çoğu olduğu yerde bırakıldı. Kalanlar da birkaç saat içinde kolilendi. Kamyona yüklendi.

Kamyon şoförü yol boyunca babamı lafa tuttu. Sonra laf döndü dolaştı babamın mesleğine geldi. Babamın polis olduğunu öğrenince bir memleket meselesi patlak verdi ki sormayın gitsin. İsterseniz bu uzun nasihati şoför amcanın ağzından dinleyelim.

- Vallahi memur bey, bizim oralarda devletin adamları pek sevilmez. Hani buna sebep biz bir suçluysak, polis, asker iki suçlu. Kendilerini çok sevdirmediler. Halkla içli dışlı olmadılar. Hep uzak durdular. Böyle olunca tabii halk başka yerlerden medet umdu. İşin aslı biz Türk, Kürt, Alevi, Çerkez diye bir ayrılık çayrılık da bilmedik bu yaşımıza kadar. Benim gelinim, hani Türk diyeceksen özbeöz Türk. Anasından, atasından, kendisinden bir kötülük görmedim billahi. Öz gızımdan daha çok severim, o da saygıda şusur etmez. Yıllarca kız alıp vermişiz,

akrabalık bağları kurmuşuz. Memur bey yine etle tırnak olacaksak vazifenin büyüğü size düşer.

Babam, gecenin karanlığını yara yara ilerleyen kamyonda sessiz bir çığlık gibi "Mevla görelim neyler" dedi. Tarlalar, dağlar, uçurumlar geçtik. Yeşilin yerini bir hüzün sarısı aldı. Varacağımız şehirde tarifsiz bir yas dumanı yükselirken; biz sabah ezanlarıyla şehre giriyorduk.

Polis lojmanlarına yerleştik. Eşyalar salonun ortasında dağınık bir şekilde duruyordu. Babam uykusuzluktan bitkin düşmüştü. Bir koltuğa ilişiverdi. Ben odaları dolanırken evimizin tam karşısında bir park gördüm. Yol boyunca hep dua etmiştim; Allah'ım yakınlarda bir park olsun diye. Duam kabul olmuştu. Babamı pencereye doğru çekip ona parkı gösterdim. Babamın boynuna atılarak; İçinde kaydırak var, salıncak var, tahterevalli var... Her şey var baba, dedim. İyi ki gelmişiz buraya. Sabah, parkın önünde aldık soluğu. Parkın etrafı baştanbaşa dikenli tellerle kaplanmıştı. Kapısında da kocaman bir kilit vardı. İnsanlar dışarıdan çocuklarına parkı gösterip evlerine gitmekteydiler. Bir kadın oğluna parktaki şeylerin ne olduğunu Kürtçe soruyordu. Bir diğeri parkın karşısındaki banka oturmuş oğluna parktaki eşyaların resmini çizdiriyordu. Biz ise babamla bir parka neden kilit vurulur diye düşünüyorduk. Çok şükür oradan geçen, sonradan Türkçe öğrenen epeyi yaşlı bir amca merakımızı giderdi; "Güvenlik sebebiyledir. Parkın karşısında bu polis lojmanı, asker lojmanları var ya. Onlara bir saldırı olmasın diye, kapatmış devlet." Bu şehirdeki ilk hayal kırıklığımı o zaman yaşamıştım. Önümde kocaman bir park duruyordu ve ben sadece ona uzaktan bakabiliyordum. Parka o gün bir isim koydum; Öksüz Park!

Resmi kıyafetler çıkarıldı, saç sakal uzatıldı. Yeni çevre, yeni arkadaşlar... Babam yeni görevini öğrenmeden öksüz parkı sordu komisere. Acaba orayı açamaz mıyız? Oyuna oyalanmaya

vakit olmadığını söylemiş komiser. Babam "aslında" diye başlamış söze. Sözü yarım kalmış. Tamamlanmasına izin verselerdi babam şöyle diyecekti; "Orayı aslında kullanıma açsak çocuklar koşup oynasalar, çocukluklarını yaşasalar her şey daha farklı olmaz mı?" O gün, orada onu diyemedi ama bu toprakların kardeşçe yaşanacak bir gül bahçesine dönüşeceği ümidini de hiç yitirmedi.

Babam yeniden çocuk şubede göreve başladı. Nezarethane de tutulan ve olaylara karışan çocuklara nasihat vermekle görevlendirildi. Eline bir Vatandaşlık Bilgisi kitabı tutuşturuldu, demir parmaklıkların bir tarafında çocuklar, diğer tarafında babam kitaptan bölümler okunması istendi. Babam gönülsüzde olsa, bu yöntemin çok işe yaramayacağını düşünse de amirlerine karşı gelmedi. Emir demiri kesti anlayacağınız. Çocuklardan kimi uyur numarası yaptı, kimi kendi arasında konuştu. Babamın bu hareketi düşmanca bakışları üzerine çekmeye yetti de arttı bile. Bu yöntemin düşmanlığı arttırmaktan başka işe yaramadığını düşünen babam "Ya Sabır" çekip devam etti.

Babam, işinden vakit buldukça bana bu küçük şehri dolaştırmaya başladı. Babam; bir şehir, o şehrin insanları, kültürü, fotoğraflardan, kartpostallardan, kulaktan dolma şeylerle tanınmaz derdi. Bir yer hakkında karar vermek için oranın çarşılarında dolanmak, insanlarına dokunmak, sofralarına oturmak gerektiğini söylerdi. Bu sırada Merhamet Bakkaliyesinin sahibi Muhlis amcayla tanıştık. Bu amca Hz. Ali, Ehl-i Beyt aşığı bir insandı. Bakkala gelen çocuklara şiirler verir, ezberleyip gelenleri çikolatalarla, bisküvilerle ödüllendirirdi. Ne yalan söyleyim bu sayede birçok arkadaşımınla beraber çikolatalar, bisküviler yedim. Başlıyorum Muhlis amca; Kürt'ü Türk'ü ve Çerkes'i/Hep Âdem'in oğlu kızını/Berberce şehit gazi/Yanlıştır var mı ve neresi? Aferin kızım al bakalım şu çikolatayı. Benefşe oku bakalım şiirin devamını; Kuran'a bak, İncil'e bak/Dört kitabın dördü de Hak /Hakir görüp ırk ayırmak/Hakikatte yüz karası.

Babam, bazen bakkalın dışında durur hayranlıkla bizi izlerdi. Babamın karakoldan sonra ikinci durağı burası oldu. Muhlis amcayla yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Muhlis amca babamdaki bu şefkati ve merhameti işiyle bağdaştıramazdı. Benim yıllardır sormadığım o soruyu sordu, benim düşüncelerime tercüman oldu. Ben babama belki yüz kere iç sesimle bu soruyu sordum; Baba sen gerçekten polis misin? Bu silah, bu üniforma ne diye. Sonra işin özünü kavradım. Babam bir eski zaman dervişi olduğunu belli etmemek için böyle bir yol seçmişti. Silahı, üniformayı, mesleği perde yapmıştı kendine. Gerçi arkadaşları ona sofu Ali lakabını takmışlardı ama büyük sır hala gizliydi.

Babamla dağ dibindeki kahvaltı salonunda kahvaltımızı yapıp çıktığımız gün annemin nasıl vefat ettiğini sordum; Bir süre sustu, daldı uzaklara, anlatamadı... Babamın yüreği elvermedi anlatmaya. İsterseniz ben anlatayım. Babamla annem bir alışveriş merkezinde bana bir hediye almak için dolaştıklarında babama acil bir telefon gelmiş. Babam çıkmak zorunda kalmış. Bir süre sonra bir intihar saldırısı olmuş dışarıdaki durakta. Daha on altısında bir genç kendinin, onlarca insanın geleceğini parça parça etmiş. Ortalık darmaduman. Annem de ağır yaralanmış. Birkaç gün hastane de kalmış. Sonrası; bu çilesi bol dünya da Rabbim fazla bekletmemiş annemi. Annem, benden sonra doğu da güneydoğu da teröre bulaşmış bu gençlere bir yardım eli uzat demiş babama, ben mezarımda ancak öyle rahat ederim.

Babam nezarete tutulan bu gençlerin başlarını okşar, dertlerine ortak olurdu. Babam hiç kimsenin diline, dinine, rengine bakmadan sevmeyi öğretti bana. Gökkuşağının neden bu kadar güzel olduğunu o zaman anladım.

Babamın bu tavrı şer odaklarının dikkatini çoktan çekmiş, bileti çoktan kesilmişti. Bir de örgütün yakıp yıktığı bir

okulu, yeniden insanların hizmetine sunmak istemesi işin tuzu biberi olmuştu. Geri dönüş yoktu artık. Son zamanlarda babama bir haller olmuştu, gözlerinden uyku kuşları uçmuştu sanki. Beni uyuttuktan sonra sokaklara çıkıp deli gibi dolanıyordu. Öksüz parkın demirlerine tutunup inliyordu; Ey kara gecede kara karıncayı gören Rabbim, bu saatte senin için yere kapananlar hatırına, senin için toprağa düşenlerin hatırına, bu dağın bu yeşilin hatırına, evlat hasretiyle ciğerleri yanan annelerin hatırına, birliğimizi beraberliğimizi bozma..

Okul, halkın desteğiyle çarçabuk ayağa kaldırılmıştı. Açılışa hazırdı. Eksikleri tamamlanmıştı. Nezaretteki çocuklar açılışta şarkı türkü söylemek için sahneydi. Ben sıramı beklerken babam yanıma geldi. Senin öksüz parkı açmaya gidiyorum. İzin aldım dedi, hadi gözün aydın. Baba "gitme" diyemedim. Sen türküne başlamadan gelirim. Yetişemezsem, uzaklarda olsam bile kızımın türküsüne eşlik ederim. Ağlamaklıydı. Sarıldı ve hızla gitti. Ben sahneydim türküme başlıyordum. "Dağlarına bahar gelmiş memleketimin" diye türküye başladım. Birkaç el silah sesi geldi. Boğazıma bir şeyler düğümlendi sanki. Olduğum yerde kalakaldım. Kanadı kırık serçe kuşlarını, yuvası bozulmuş karıncaları düşündüm. O kadar. Babam vurulduğunda ben sahnede umut türküleri söylüyordum. Sonra dönüp iç içe, farklı farklı renklerde çiçek açmış dağlara baktım. Bir sızı kaldı yüreğimin bir köşesinde.

Sonra yarım kalan okulumu teyzemin yanında tamamladım. Teyzem bana bir anne şefkatiyle yaklaştı. Beni en güzel okullarda okuttu. Yanında kalmamı istiyordu. Yapamadım. Babamın yattığı topraklara dönmek, oralarda öğretmenlik yapmaya kararlıyım.

Kader bizi yıllar sonra babamla yeniden buluşturdu. Hatıra defterimi kapattım. Öksüz parkta oynayan öğrencilerimi alıp eski bir okul minibüsüyle babamın mezarına doğru yola çıktık.

Babamla geçtiğimiz yollardan, babamın çalıştığı karakolun nnden geçti minibüs. Ben düşüncelere daldım. Babam bana hep "incinsen de incitme" derdi. Gnlme insan sevgisini o doldurdu. Yokluđunda anladım ki; gönülde her şeyin sırrı gizliymiş. Babam bu topraklara hizmet etmek istemişti. Hesapsız ve çıkarsız. Tertemiz bir neslin yetişmesi için mücadele etmişti. Sevgili babacığım işte hasretini çektiğin manzara. Biliyorum, aldığın verdiğin her nefes bu çocuklar içindi. Onların kardeşçe birada yaşaması içindi. Gzn aydın canım babacığım. Dağlarında bahar var.